

nedsmiddeloven gældende praksis på området. Bestemmelsen omfatter således ud over egentlige fødevarerforretninger også øvrige forretninger o.lign., som sælger fødevarer, f.eks. restaurationer, cafeterier, kantiner, diner transportable, kiosker og pølsevogne samt institutionskøkkener på plejehjem og hospitaler.

Til stk. 2.

Bestemmelsen viderefører levnedsmiddelovens § 34, stk. 3, i relation til detaileddet.

Bestemmelsen påtænkes administreret som den eksisterende bestemmelse i levnedsmiddeloven, og muligheden for at fritage for godkendelseskravet vil inden for detailområdet således være relevant i relation til eksempelvis købmænd, tobaksforretninger, kiosker, discountvarerforretninger og tankstationer, hvor der ikke bliver foretaget en egentlig tilvirkning af fødevarer, samt i relation til midlertidig eller lejlighedsvis fødevareraktivitet. Den vil ikke kunne anvendes for detailvirksomheder, der behandler let fordærlige fødevarer som f.eks. slagterforretninger, bagerforretninger, supermarkeder med slagter- eller bagerafdeling og restaurationer samt institutioner såsom plejehjem og hospitalskøkkener.

Det er desuden hensigten, at bestemmelsen skal anvendes til at fastsætte en nedre grænse for godkendelse af pensionater og kantiner, og dermed erstatter bestemmelsen også levnedsmiddelovens § 34, stk. 2.

Til stk. 3.

Med bestemmelsen videreføres levnedsmiddelovens § 40.

Det er hensigten at opretholde den gældende regulering på dette område, herunder reglerne vedrørende torvehandel og salg fra andre, ikke faste udsalgssteder.

Til § 47

Bestemmelsen, som omfatter såvel samhandel indenfor Fællesskabet som indførsel fra og udførsel til tredjelande, er en sammenskrivning af kødlovens § 5, stk. 1, og § 8, stk. 1, mælkeproduktlovens § 6, stk. 1, æglovens § 8, stk. 4, og fiskekvalitetslovens § 12, stk. 1, samt levnedsmiddelovens § 36 for såvidt angår indførsel.

Det er med bestemmelsen hensigten at opretholde de inden for de nuværende lovområder eksisterende krav om at anmelde im- og eksport af fødevarer til registrering. Det er således ikke for nærværende hensigten at udnytte den med lovforslaget skabte nye hjemmel til at kræve registrering af de eksportører, som er omfattet af den nuværende levnedsmiddelov.

At registreringspligten for im- og eksportører i bestemmelsen er knyttet til de af §§ 44-46 omfattede virksomheder, skal understrege, at im- og eksport af fødevarer eller tilsætningsstoffer forudsætter, at virksomheden er autoriseret, godkendt eller registreret som enten tilvirknings-, engros- eller detailvirksomhed.

Alene ind- og udførsel af fødevarer og tilsætningsstoffer til privat forbrug vil ikke være omfattet af bestemmelsen. Der vil dog som nævnt under bemærkningerne til kapitel 8 af eksempelvis dyresundhedsmæssige grunde kunne fastsættes regler for privates indførsel af fødevarer.

Til § 48

Bestemmelsen viderefører delvis levnedsmiddelovens § 38, stk. 2, som dog ikke omfatter alle typer af materialer og genstande.

Den knytter sig til lovforslagets kapitel 5, som indeholder hjemmel til at fastsætte krav til disse produkter. Som nævnt under bemærkningerne til dette kapitel er reguleringen af området gennem de senere år blevet øget især som konsekvens af fællesskabsregler på området. For at kunne opfylde de krav til det offentlige kontrol med området, som følger af direktiv nr. 89/109/EØF om materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med fødevarer, er det nødvendigt for tilsynsmyndigheden at få kendskab til virksomhederne på området. Med bestemmelsen foreslås, at der gives fødevarerministeren bemyndigelse til at stille krav om, at virksomheder, som vil fremstille eller forhandle materialer og genstande, skal anmelde dette til tilsynsmyndigheden, inden virksomheden påbegyndes.

Til § 49

Bestemmelsen samler og viderefører kødlovens § 5, stk. 2, mælkeproduktlovens § 5, stk. 2, og æglovens § 8, stk. 2.

Den gældende fødevarerlovgivning indebærer enten udtrykkeligt, jf. ovennævnte bestemmelser, eller indirekte, at der kan fastsættes vilkår for virksomheders autorisation, godkendelse m. v. Med den foreslåede bestemmelse opretholdes denne mulighed for at fastsætte vilkår til den enkelte virksomhed. Der kan både være tale om mere generelle vilkår, som vil gælde for bestemte typer af virksomheder, og vilkår, som er specifikke for en enkelt virksomhed.

Som konkrete eksempler kan nævnes, at en autorisation eller godkendelse kan meddeles på vilkår af, at der inden for en bestemt frist bliver foretaget forbedringer af virksomhedens indretning, eller at der for virksomheder, som ønsker autorisation til eksport af